

A hegyi fiú dala

(Ludwig Uhland: „Des Knaben Berglied“)

Hegyi pásztor vagyok én...
A kastélyokra mind-mind letekintek,
A nap először nálam csillog,
És utoljára búcsút neki intek,
Én a hegyeknek fia vagyok!

Itt források fakadnak,
Frissen iszom száguldó, rohanó vizét,
A karomban gyémántként villog,
És harsogva zúzódik szerteszét,
Én a hegyeknek fia vagyok.

Hegyek! Az én hegyeim!
Északról, délről üvöltenek
Itt elvonuló, dúló hegyi viharok.
Túlkiáltom, hallják az emberek
Én a hegyeknek fia vagyok.

Alattam mennydörgés, villámok cikáznak,
Engem mégis a kék ég fog körül,
Ismerőseim ők, nekik így kiáltok:
Csak az apai házat ne, a sok közül!
Én a hegyeknek fia vagyok.

Ha a vészharang egyszer megkondul,
S a lármafák tüze kigyul,
Lejövök én is, csatasorba állok,
Kardomat forgatva, arcom kipirul,
Én a hegyeknek fia vagyok.

Ifj. Stadler Aurél műfordítása